

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

Žalobce: **L. M.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2018,
č. j. 063358/2018/KUSK/OSA/ZAM, sp. zn. SZ_063358/2018/KUSK/3,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Český Brod, odboru dopravy a obecného živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 4. 2018, č. j. MUCB 26470/2018, sp. zn. S-MUCB 60092/2017/ODŽÚ-Ciz (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla podle 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení pravomocně ukončeného příkazem ze dne 1. 11. 2017, č. j. MUCB 71500/2017, sp. zn. S-MUCB 60092/2017/ODŽÚ-Ciz (dále jen „příkaz“), který nabyl právní moci dne 15. 11. 2017.

2. Žalobce v první části žaloby, v níž rekapituluje to, co bylo důvodem vedení správního řízení a průběh tohoto správního řízení, uvádí, že na počátku nesouhlasil s vyřešením přestupku, kterého se měl dopustit na neurčeném místě v prostoru silnice II/272 u obce Bříství porušením svislé dopravní značky B4 – zákaz vjezdu nákladních automobilů, příkazem na místě. Policejní hlídka mu totiž nebyla schopna sdělit, kde konkrétně je tato dopravní značka umístěna a proč se tedy žalobcovo vozidlo v onom prostoru nemůže nacházet. Žalobce dále popisuje průběh zásahu policejní hlídky, který byl uzavřen oznámením přestupků žalobce třem správním orgánům, mj. prvostupňovému orgánu. Žalobce namítá, že spáchání skutku mu nebylo prokázáno a že příkaz sám je zmatečný, nesrozumitelný a z tohoto důvodu nepřezkoumatelný. Namítané vady příkazu žalobce dále rozvádí a namítá, že skutkový stav věci nebyl dostatečně zjištěn, čímž došlo i k nesprávnému právnímu posouzení věci.
3. Žalobce dále namítá, že jako dopravce, což je jeho hlavní výdělečná činnost, je pracovně velmi vytížen a z tohoto důvodu nestihl podat odpor. Podnět k provedení přezkumného řízení příkazu žalovaný zamítl. Proto následně žalobce podal žádost o obnovu řízení, neboť důkazy ve věci se ukázaly jako nepravdivé a spáchání přestupku žalobcem neprokazují. Žalobce zpochybňuje doklad o výsledku technické silniční kontroly i pořízenou fotodokumentaci, z níž správní orgány vycházely. Provedenou technickou silniční kontrolou byla zjištěna vážná závada stupně B. Následnou technickou kontrolou, kterou žalobce musel absolvovat, však žádná závada zjištěna nebyla. Poté, co se žalobce seznámil se správním spisem, zjistil, že neobsahuje ani důkaz o porušení dopravního značení. Do současné chvíle tedy žalobce neví, kde se měla dopravní značka B4 nacházet. Žalobce se navíc přestupku provozovatele vozidla mohl dopustit jen jako fyzická osoba podnikající. Proto se měla mezi jednotlivými přestupky uplatnit zásady speciality a přestupky měly být řešeny ve společném řízení, aby mohla být uplatněna zásada absorpční. Žalobce dále zpochybňuje zahájení řízení pro porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění platném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť zjištěná závada na vozidle nebyla bezprostředně ohrožující. O tom svědčí i skutečnost, že žalobci nebyla zakázána další jízda s vozidlem.
4. Rovněž odůvodnění příkazu poukazem na porušení § 37 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“) nekoresponduje s oznámením policie. Aby se žalobce dopustil přestupku, musela by být zjištěna závada stupně C. Žalobce tvrdí, že byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení, neboť provedené důkazy byly nesprávně vyhodnoceny a jsou nepravdivé.
5. Dle žalobce je i prvostupňové rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkami žalobce. Žalobce též nesouhlasí se závěry správního orgánu I. stupně, že zjištěné skutečnosti nebyly na místě zpochybněny, neboť odmítl věc vyřešit příkazem na místě. Možnost vyjádřit se na

místě písemně nebyla žalobci nabídnuta a nebylo to ani jeho povinností. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je rovněž napadené rozhodnutí. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, že pravdivost důkazů mohl žalobce zpochybňovat na místě silniční kontroly. Žalobce rovněž neví, jestli obdržel při nahlížení do spisu kopii kompletního spisu, neboť o tomto úkonu nebyl sepsán protokol o nahlížení do spisu. Žalobce také nesouhlasí s tím, že podmínky pro povolení obnovy řízení nebyly naplněny, neboť námitky nezákonnosti byly vypořádány v rámci vyřízení podnětu k přezkumnému řízení. Dle žalobce se tak ale nestalo a zpochybňuje i závěry uvedené ve vyřízení podnětu k přezkumnému řízení. Žalobce nesouhlasí s tím, že by se závada měla týkat výfukového potrubí, neboť nic takového předmětem řízení nebylo. Žalobce též namítá, že vyhláška č. 341/2002 Sb., na kterou se odkázal žalovaný, byla dnem 31. 12. 2014 zrušena. Žalobce navrhuje zrušit rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro nicotnost, nepřezkoumatelnost a nezákonnost a přiznat náhradu nákladů řízení. Závěr, že se žalobce dopustil přestupků, nemá oporu ve spise a zamítnutí žádosti o obnovu řízení bylo nedůvodné.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě úvodem namítá nepřípustnost žaloby pro nevyčerpání řádných opravných prostředků proti příkazu, tj. odporu, který žalobce nepodal. Ohledně splnění podmínek povolení obnovy odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002 – 75, a dodal, že žalobce uplatňuje věcné námitky ve vztahu k řízení o přestupku, ale nikoli proto, že by je nemohl uplatnit bez svého zavinění dříve nebo že by vyšly najevo až po právní moci příkazu. K žalobcem tvrzené nepravdivost důkazů uvedl, že žalobce důkazy pouze zpochybňuje, ale netvrdí, čím se ukázaly být nepravdivými. Dle žalovaného jde k tíži žalobce, že odmítl podepsat doklad o výsledku silniční technické prohlídky, v němž mohl uplatnit případné námitky. Dle žalovaného pořízená fotodokumentace potvrzuje oprávněnost klasifikace zjištěné závady, jako vážné se stupněm B. V tomto ohledu odkazuje na zákonné podmínky pro klasifikaci takové závady. Žalobce ani neprokázal, že by se doklad o technické způsobilosti ukázal být nepravdivým. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2016, č. j. 8 As 109/2014 – 70.
7. Pokud jde o dopravní značení, to je dle žalovaného notorií, kterou není potřeba dokazovat. Místo kontroly bylo identifikováno dostatečně v úředním záznamu ze dne 7. 9. 2017 – prostor dálnice 11/272 u obce Bříství, směr Český Brod. Před tímto místem je umístěno dopravní značení, které zakazuje vjezd nákladních vozidel s konkrétně uvedenou hmotností. Žalobce neprokázal, že by se dopravní značení ukázalo nepravdivým. Dále žalovaný uvedl, že písařskou chybu ve výroku ohledně slova „přípojného“ lze kdykoliv napravit opravným usnesením. Záznam o nahlížení žalobce do spisu je součástí správního spisu. Pokud jde o tvrzení žalobce o nevypořádaných námitkách, žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl, které konkrétní námitky zůstaly nevypořádány, a proto se k této části žaloby nemůže vyjádřit. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné a v tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 233/2015 – 58. Žalovaný navrhl důkaz výsledkem zasahujících policistů, a to z důvodu jejich

nařknutí žalobcem z účelového jednání. Žalobu navrhl zamítnout a požádal o přiznání náhrady nákladů v paušální výši.

8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce nejprve obšírně vysvětluje, co mu bránilo podat odpor a proč nepožádal o prominutí zmeškání úkonu a navrácení v předešlý stav. Dále namítá porušení čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, a to z toho důvodu, že zatímco žalobce má na podání odporu pouhých 8 dní, žalovaného nic nenutí, aby postupoval v souladu se zákonem a rozhodoval v zákonných lhůtách. Žalobce trvá na to, že o nepravdivosti důkazů se dozvěděl až po právní moci příkazu, do té doby žádné podklady neměl. V další části repliky žalobce v částečně pozměněných souvislostech opakuje to, co uvedl již v žalobě. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že dopravní značení je notorietou, kterou není třeba dokazovat. Dle jeho názoru však nešlo o dokazování konkrétního dopravního značení, ale o to, že se žalobce dosud nedozvěděl, kde se předmětná zákazová dopravní značka nacházela. Rovněž podklad, na který žalovaný ve vyjádření ohledně umístění dopravní značky odkazuje, není součástí správního spisu. Správní spis rovněž neobsahuje žádné informace o hmotnostech, pokud zákaz vjezdu měl být vázán na hmotnost nákladního vozidla. Žalovaný rovněž bagatelizuje tvrzené administrativní pochybení, neboť do současné doby opravně usnesení nevydal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti: Přípisem Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru služby dopravní policie, oddělení silničního dohledu Praha 9 – Vinoř (dále též jen „policie“) ze dne 7. 9. 2017 byly správnímu orgánu I. stupně postoupeny oznámení přestupku žalobce a úřední záznam o porušení dalších povinností žalobce předaný Městskému úřadu N.. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se měl žalobce dopustit tím, že *„dne 06. 09. 2017 v 10:52 hod., v prostoru silnice II/272 u obce Bříství, směr Český Brod, byla zastaven Výše uvedený řidič s Výše uvedeným nákladním vozidlem. Jelikož řidič nerespektoval dopravní značení 'B4' zákaz vjezdu vozidel nad 12t, tím porušil § 4 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.“* Usnesením poznamenaným do spisu ze dne 18. 9. 2017 postoupil Městský úřad N. správnímu orgánu I. stupně z důvodu místní nepříslušnosti oznámení přestupku žalobce ze dne 6. 9. 2017. Tohoto druhého přestupku kvalifikovaného policií podle § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu se měl žalobce dopustit tím, že *„U vozidla byla podle § 6 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen zákon o silničním provozu) provedena kontrola technického stavu. Na provedenou technickou silniční kontrolu podle Vyhlášky č. 82/2012 Sb. (vyhláška o technických kontrolách) byl řidiči vydán doklad o výsledku technické kontroly, ve kterém byly dle Věstníku dopravy MD č. 9/2012 a příručky pro stanice technické kontroly vydané pod MD č. j. 4/2012-150-ORG3/1 zapsány zjištěné závady v technickém stavu vozidla: (...)“*
10. Příkazem doručeným žalobci dne 6. 11. 2017 byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se dopustil z nedbalosti dvěma jednáními, a to ve stručnosti tím, že 1. v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a) zákona o

silničním provozu užil vozidlo, které nesplňovalo právními předpisy stanovené technické podmínky, konkrétně vykazovalo jednu vážnou závadu stupně „B“ a tři lehké závady stupně „A“ (závady byly ve výroku popsány) a 2. tím, že nerespektoval dopravní značení B4 s dodatkovou tabulkou E14 (transit) – zákaz vjezdu nákladních vozidel s nejvyšší povolenou hmotností 12t. Za spáchání přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč. Odpor proti příkazu žalobce nepodal a ten nabyl právní moci dne 15. 11. 2017. Dne 5. 12. 2017 byl správnímu orgánu I. stupně doručen podnět žalobce k provedení přezkumného řízení pravomocného příkazu. Jelikož správní orgán I. stupně důvody pro provedení přezkumného řízení neshledal, postoupil podnět žalobce žalovanému. Přípisem ze dne 28. 3. 2018 sdělil žalovaný žalobci, že správní orgán I. stupně postupoval v příkazním řízení v souladu s právními předpisy a že důvody k přezkumnému řízení neshledal.

11. Dne 10. 14. 2018 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce o obnovu řízení vedeného pod sp. zn. S-MUCB 60092/2017/ODŽÚ (dále jen „žádost o obnovu řízení“), v níž žalobce uvedl, že se přestupku uvedeného v příkazu nedopustil, neboť jednání popsaná v příkazu nejsou přestupkem. Dle žalobce by musela být zjištěna závada stupně „C“, aby šlo o technicky nezpůsobilé vozidlo. V tomto případě dochází pouze k omezení způsobilosti vozidla k provozu na pozemních komunikacích a lze ho provozovat ještě po dobu 30 dnů. Žalobce rovněž namítá, že závada spočívající v absenci ventilku dvoumontáže není vážnou závadou stupně „B“, neboť není uvedena ve vyhlášce č. 302/2001 Sb. Tato závada nemůže ani nikoho ohrožovat a žalobce s ní běžně prochází technickou kontrolou. Žalobce též namítal absenci materiální stránky přestupku a odkázal na shodnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou uvedl v žalobě. Žalobce také rozporuje postup správního orgánu I. stupně, který projednával přestupek fyzické osoby – řidiče podle zákona o silničním provozu, ač měl se žalobcem jednak jako s fyzickou osobou podnikající a věc kvalifikovat jako přestupek podle § 83a odst. 1 písm. n) zákona o podmínkách provozu vozidel, tedy ukládat sankci podle nejprísněji postižitelného jednání.
12. Žalobce dále namítal, že se nedopustil přestupku ani druhým jednáním, neboť neprojel místem, které by bylo osazeno svislou dopravní značkou B4 a ani z výrokové části příkazu nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání mělo dojít. Z příkazu nelze ani seznat, kde mělo ke kontrole vozidla dojít, když je uvedena pouze pozemní komunikace č. II/272 někde u obce Bříství, což zakládá o pochybnosti o místní a věcné příslušnosti správního orgánu I. stupně. V rozporu se zákonem byla vyměřena i sankce, ohledně čehož žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004 – 51. Dle žalobce je příkaz nicotný, nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů a nezákonný. Podmínky obnovy řízení jsou splněny, neboť vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které žalobce nemohl uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.
13. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost o obnovu řízení ukončeného příkazem zamítnuta. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že má přestupek žalobce za prokázaný, příkaz byl vydán v souladu se zákonem a žalobcem uváděné argumenty

nejdou zákonnými důvody pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Tyto argumenty měl žalobce uplatnit v řízení o přestupku v rámci odporu. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm zčásti znovu zopakoval argumentaci uvedenou v žádosti o obnovu řízení. Prvostupňové rozhodnutí je zmatečné, nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nezákonné. Správní orgán I. stupně se řádně nezabýval důvody předestřenými žalobcem. Žalobce nesouhlasil s argumentací, že měl na místě přestupkové jednání zpochybňovat. Pokládal za dostačující, že zpochybnil skutečnosti kladené mu za vinu tím, že odmítl vyřešení přestupku příkazem na místě. Žalobce rovněž namítl, že existovaly pochybnosti o místní příslušnosti a tudíž se mělo postupovat podle § 62 odst. 2. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 30. 11. 2018 (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalobce též namítal, že všechny přestupky, ať už se jich dopustil jako fyzická osoba nebo fyzická osoba podnikající, měly být projednávány ve společném řízení a měla za ně být uložena jediná sankce.

14. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný vyšel z toho, že k tomu, aby byl naplněn důvod povolení obnovy podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, je třeba buď, aby vyšly najevo skutečnosti nebo důkazy neznámé, avšak existující v době posuzovaného řízení, které jsou účastníku řízení ku prospěchu a které nemohl uplatnit v původním řízení, nebo aby se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Dle žalovaného všechny skutečnosti uváděné žalobcem mu byly v době vedení přestupkového řízení známy a jiné skutečnosti či důkazy, které by uvedené vlastnosti splňovaly, neoznačil. Ani podmínka nepravdivosti provedených důkazů nebyla splněna. Veškeré důkazy, které byly v příkazu použity, byly zajištěny a zdokumentovány policejní hlídkou a není důvod pochybovat o jejich pravosti. Žalobce tyto důkazy mohl zpochybňovat již na místě samém, byť žalovaný respektuje právo žalobce nevyjádřit se k nim. Ostatní námitky, namítající nezákonnost příkazu a chybné hodnocení důkazů, považoval žalovaný za nerelevantní ve vztahu k řízení o povolení obnovy řízení a dodal, že se jimi zabýval v rámci vyřízení podnětu k přezkumnému řízení a neshledal je důvodnými. Rovněž námitku nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí neshledal žalovaný důvodnou.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
16. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť souhlas žalobce i žalovaného jsou presumovány dle § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s., neboť ani na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím ve věci bez jednání nesouhlasili.

Posouzení žalobních bodů

17. Soud při posouzení žaloby vyšel z následující právní úpravy. Podle § 100 odst. písm. a) správního řádu „[ř]ízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými,“.
18. Soud předesílá, že žalobce uplatnil v žalobě celou řadu námitek. Jejich velká část však nesměřuje proti napadenému rozhodnutí, ale proti pravomocnému příkazu. Proti příkazu však žalobce žalobu nepodal, tímto směrem neformuloval ani žalobní petit a nadto soud podotýká, že taková žaloba by ani nebyla přípustná (srov. § 5 s. ř. s.). Soud se proto dále bude zabývat jen těmi žalobními námitkami, které směřují proti napadenému rozhodnutí a okruhu otázek, které byly tímto rozhodnutím řešeny. Předmětem napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, bylo toliko posouzení toho, zda byly či nebyly naplněny předpoklady uvedené v hypotéze shora citovaného ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, čímž je ustaven i rámec soudního přezkumu napadeného rozhodnutí.
19. Obnova řízení podle § 100 odst. 1 [v nyní souzené věci podle písm. a)] správního řádu je – na rozdíl od právní úpravy přezkumného řízení podle § 94 téhož zákona – určena k nápravě skutkových nesprávností. K nápravě právních omylů a vad slouží institut přezkumného řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 – 74). Soud sice ze správního spisu zjistil, že žalobce využil neúspěšně i tohoto institutu, nicméně ani přezkoumání postupu žalovaného při vyřizování podnětu žalobce k přezkumnému řízení, není předmětem tohoto soudního řízení. Soud tak nemůže v rámci této žaloby přezkoumávat postup žalovaného při vyřizování podnětu k přezkumnému řízení.
20. Soud současně nesdílí názor žalovaného, že by žaloba byla nepřípustná, neboť žalobce nepodal proti příkazu odpor a nevyčerpal tedy řádné opravné prostředky. V nyní posuzované věci žalobce nebrojí, resp. ani nemůže brojit proti příkazu přímo, ale pouze zprostředkovaně. V tomto řízení soud přezkoumává rozhodnutí žalovaného, kterým potvrdil rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení ohledně příkazu, který stál na počátku. Soud již shora objasnil, jaký byl předmět řízení o povolení obnovy a jaké důsledky z tohoto vyplývají i pro soudní přezkum. Odpor je obecně třeba radit mezi řádné opravné prostředky, kterými disponuje účastník řízení. Jeho zvláštnost spočívá pouze v důsledcích, kdy na rozdíl od klasického odvolání nevede k přezkumu rozhodnutí, ale způsobuje přímo jeho zrušení. Názor žalovaného by znamenal, že nevyužití odporu jakožto řádného opravného prostředku znemožňuje účastníkovi podat žádost o obnovu řízení, *ad absurdum* by to nutně muselo vést zcela nad rámec zákona k závěru, že nelze podat žádost o obnovu řízení, pokud účastník proti rozhodnutí správního orgánu nebrojil odvoláním. Takový závěr však nelze akceptovat, neboť zákon výslovně zapovídá využití žádosti o obnovu řízení pouze tomu, kdo mohl důvod obnovy uplatnit již v odvolacím řízení (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2015, č. j. 8 As 193/2014 – 35).

21. Soud se nejprve bude zabývat žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné považuje žalobce napadené rozhodnutí zejména z toho důvodu, že žalovaný nevypořádal veškeré jeho odvolací námitky. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Takovými vadami však napadené rozhodnutí netrpí. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, jak žalovaný rozhodl a z jakých důvodů. Odůvodnění je srozumitelné, neboť žalovaný vysvětlil, z jakých hledisek prvostupňové rozhodnutí přezkoumal a jak nahlížel na žádost žalobce o obnovu řízení. Soud rovněž nesdílí názor žalobce, že nebyly vypořádány jeho odvolací námitky. Žalovaný přezkoumatelně vysvětlil, kterými odvolacími námitkami se nezabýval a z jakého důvodu. Soud v tomto ohledu sdílí názor žalovaného, že námitky žalobce směřující do právních vad a omylů nejsou relevantní v řízení o povolení obnovy řízení. Ty námitky, která mohly být relevantní z hlediska naplnění důvodů pro povolení obnovy řízení, žalovaný vypořádal. Ze shodných důvodů se ani soud nebude zabývat těmi žalobními námitkami, které se s předmětem řízení o povolení obnovy míjejí, jak již vysvětlil výše. Tato žalobní námitka není důvodná.
22. Aby žalobce byl v řízení o povolení obnovy podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu před správními orgány úspěšný, musel by označit skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního (přestupkového) řízení, avšak vyšly najevo až dodatečně po právní moci příkazu, takže je nemohl dříve uplatnit, anebo by se alespoň jedna ze skutečností či jeden z důkazů, z nichž správní orgán I. stupně vycházel při vydání příkazu, dodatečně po právní moci příkazu musely ukázat jako nepravdivé. Žalobce ani v průběhu řízení před správními orgány ani v řízení před soudem konkrétně nepřihlásil svá tvrzení pod jednotlivé důvody obnovy. Svá podání, včetně žaloby pojímal tak, že vyličil svá tvrzení a shrnul, že důvody obnovy řízení jsou dány. Soud tedy sám nejprve přiřadí jednotlivá žalobcova tvrzení pod jednotlivé důvody obnovy, aby mohl zhodnotit, zda jsou splněny jejich hypotézy.
23. Za skutečnost, která dodatečně vyšla najevo, žalobce považuje to, že se přestupku vůbec nedopustil, neboť závady zjištěné při technické silniční kontrole nebyly takovými vadami, které by způsobovaly technickou nezpůsobilost vozidla a dále že nebylo prokázáno, kde byla umístěna dopravní značka B4, kterou měl porušit. Doklad o výsledku technické silniční kontroly a fotodokumentaci, které byly pořízeny policejní hlídkou, pak považuje žalobce rovněž za nepravdivé, když tvrdí, že jimi ve skutečnosti žádná závada zjištěna nebyla. Žalobce rovněž uvádí, že ani technickou kontrolou, kterou musel následně absolvovat, žádná závada zjištěna nebyla. Za nepravdivou skutečnost považuje žalobce též existenci dopravní značky B4, když správní spis neobsahuje žádný důkaz o tom, kde se předmětná dopravní značka nacházela a na jakém místě konkrétně ji žalobce porušil.

24. Soud dále zkoumal, zda žalovaný ohledně skutečností namítaných žalobcem správně usoudil, že je nelze považovat za důvody pro obnovu řízení o této části žaloby uvážil takto. Z hlediska prvního v úvahu přicházejícího důvodu je podstatné především to, zda 1. shora uvedené skutečnosti, o které žalobce opírá žádost o obnovu řízení, existovaly v době původního řízení, 2. je mohl žalobce uplatnit a 3. jsou mu tyto důkazy ku prospěchu. Dříve neznámými skutečnostmi a důkazy je třeba rozumět takové skutečnosti a důkazy, které v době rozhodování správního orgánu reálně existovaly, resp. mohly být reálně provedeny, ale správnímu orgánu, ani účastníkům nebyly známy. Žalobce ale žádné takové důkazy ani skutečnosti neoznačil. Nahlíženo touto optikou nelze přisvědčit žalobci již z hlediska první podmínky, neboť doklad o výsledku technické silniční kontroly byl nepochybně sepisován za přítomnosti žalobce, stejně jako při této příležitosti pořizovaná fotodokumentace. Tyto důkazy tedy existovaly v době původního řízení a žalobce o nich nepochybně věděl.
25. Pokud jde o namítanou neexistenci dopravní značky B4, resp. skutečnost, že ze správního spisu nelze zjistit, kde se toto dopravní značení nacházelo, pak i tato sporná okolnost byla žalobci známa od okamžiku, kdy jej policejní hlídka onoho dne zastavila. Sám žalobce uvedl, že odmítl věc vyřešit příkazem na místě právě proto, že mu policejní hlídka nesdělila, kde dopravní značku B4 porušil. Ani v tomto případě se proto nemůže jednat o novou skutečnost, která by až dodatečně vyšla najevo. To, zda ze správního spisu je či není seznatelné, kde byla umístěna dopravní značka, kterou žalobce porušil, není předmětem řízení o povolení obnovy řízení, pokud k této skutečnosti nepřistoupí další okolnost, a to že tato skutečnost vyjde najevo až dodatečně. I sám žalobce si však musí být vědom, že sporná skutečnost ohledně umístění předmětné dopravní značky mu byla známa od samého počátku, když takto argumentuje i v žalobě. Právě proto se nemůže jednat o důvod obnovy řízení, neboť tuto argumentaci mohl žalobce použít v řízení o přestupku po podání odporu.
26. V řízení o povolení obnovy řízení totiž není podstatné, že se skutečnostmi a důkazy, které správní orgán použil jako podklady k vydání příkazu, žalobce nesouhlasí, resp. s nimi nesouhlasil od počátku. Neobstojí argumentace žalobce, že to pro velké pracovní vytížení nestihl ani argumentace, že jeho tvrzení *„by bylo postaveno pouze na čestném prohlášení a jako takové by bylo jako účelové smeteno ze stolu a žádosti by nebylo vyhověno“*. Svůj nesouhlas měl žalobce projevit tím, že by podal proti příkazu odpor, neboť právě v následném řízení o přestupku by našly své místo veškeré námitky, které nyní již nelze v řízení o povolení obnovy řízení uplatnit. Žalobce také měl a mohl za podmínek § 41 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu, pokud jak tvrdí lhůtu k podání odporu zmeškal. O takové žádosti by správní orgány musely rozhodovat. V nyní posuzované věci však již není žádný prostor pro to předjímat, jak by správní orgány rozhodly. Nadto, proti případnému zamítnutí takové žádosti by po vyčerpání řádných opravných prostředků mohl žalobce podat i správní žalobu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, čj. 3 As 248/2015 – 22). Na případ žalobce se proto plně uplatní právní zásada známá již římskému právu, že *„zákony jsou psány pro bdělé“*.

27. Žalobci nelze přisvědčit, ani pokud jde o tvrzenou nepravdivost shora označených podkladů, která dodatečně vyšla najevo. Žalobce směřuje nepravdivost v objektivním a subjektivním smyslu. Aby byly naplněny podmínky § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, je třeba, aby vyšla najevo nepravdivost důkazů v objektivním smyslu, tedy že důkaz na první pohled vůbec nevypovídá o skutečnostech, které z nich vyvodil správní orgán, tedy že by například bylo prokázáno, že na fotografiích připojených k dokladu o technické silniční kontrole není vozidlo žalobce. To, co tvrdí žalobce, lze považovat za nepravdivost toliko subjektivní, tedy žalobcem tvrzenou, ale nijak neobjektivizovanou, tedy neprokázanou. To platí jak na tvrzení žalobce o tom, že vady se na jeho vozidle buď vůbec nevyskytovaly, nebo měly být jinak klasifikovány, i o tom, že nebylo prokázáno, kde se dopravní značka B4, kterou měl porušit, nacházela včetně tvrzení, že takovým místem žalobce neprojel. Ve skutečnosti se jedná opět o nesouhlas žalobce se způsobem, jakým byl zjišťován skutkový stav, přičemž se opět ve všech případech jedná o skutečnosti, které žalobce mohl namítat v odporu, který nepodal s důsledky, které soud uvedl výše. Ani tento soubor žalobních námitek proto není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. Vzhledem k tomu, že žalobní námítky jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.) Žalovaný nepochybil, když potvrdil prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žádost o povolení obnovy zamítnuta.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši za jednotlivé úkony právní služby. K požadavku žalovaného, aby mu soud přiznal právo na náhradu hotových výdajů, odkazuje soud na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015–79, č. 3344/2016 Sb. NSS, že závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, nedopadají (s ohledem na jeho specifika) na oblast správního soudnictví, přičemž to samé platí i pro vyhlášku č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. V daném případě přitom žalovaný netvrdil, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. dubna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

